

[Kofod-Svendsen]

så vi sikrer os, at de beslutninger, der træffes, virkelig bliver fulgt op i alle lande.

Men så er der en masse opgaver, som akkurat lige så godt og med større fordel kan løses i de enkelte lande. Så skal vi også kæmpe stærkt fra dansk side, så de løses nationalt. Så skal vi ikke opbygge et bureaukrati, og så skal vi både have løst opgaverne i EF-sammenhæng og i national sammenhæng. Det vil være en dårlig ressourceanvendelse. Jeg tror også, det vil skabe manglende folkeligt engagement i EF-spørgsmålet, hvis vi ikke magter at formulere, hvilke opgaver der helt klart skal løses i EF-sammenhæng, men samtidig også klart siger, hvilke opgaver der ikke skal løses i EF-sammenhæng.

Dernæst lidt om den fremtidige udvikling. Der er to ord, som jeg mener man må forholde sig til. Det er ordene føderation og konføderation. Der er vi fra Kristeligt Folkepartis side altid gået ind for en konføderation, og jeg mener, den er karakteriseret ved et traktatbaseret samarbejde mellem i princippet suveræne stater. Man kunne jo også på dansk bruge ordet statsforbund, hvis det kan være dækkende, men det, der for mig er afgørende, er det traktatbaserede samarbejde mellem suveræne stater, og det betyder igen, at det er Ministerrådet, der er den lovgivende instans. Det mener jeg vi skal fastholde, og det siges klart og tydeligt i det udarbejdede memorandum.

Det betyder ikke, at EF-Parlamentet ikke har opgaver at løse. Jeg har været inde på den kontrollerende opgave. Her i de nationale parlamenter er parlamentet både lovgivende og kontrollerende. Jeg tror, vi skal tænke i de baner, at det er Ministerrådet, der er lovgivende, og så er der den kontrollerende opgave, og her må vi give Parlamentet flere arbejdsredskaber.

Det kan kun være i dansk interesse, at Parlamentet bliver maksimalt udrustet, udstyret, til den kontrollerende opgave. Danmark har med rette fået ry for at være »den pæne dreng«. Når vi først får truffet en beslutning, så lever vi helt op til den trufne beslutning. Det sker altså ikke i andre lande, og det er ødelæggende for samarbejdet, hvis vi ikke har instrumenter, så det kan følges op kontrollerende, sådan at det gerne skulle betale sig at være ærlig. Det skal i hvert fald ikke koste for meget at være den ærlige, der følger de vedtagne beslutninger.

Jeg mener ikke, at vi skal sætte som målsætning, at vi skal have en føderation, for så er der

jo tale om et meget mere vidtgående samarbejde end det traktatbaserede. Det traktatbaserede kan fint være et forpligtende samarbejde, men som man så udbygger.

Jeg mener, vi skal være klar over, at Europa har en anden forhistorie end USA. Vi har en langt over tusindårig tradition. Vi ville gøre vold på den tradition, hvis vi dannede en egentlig forbundsstat. Eksempler på forbundsstater er Tyskland, Schweiz, Jugoslavien, USA selvfølgelig, men også Indien, Nigeria. Der har der været forudsætninger for en egentlig føderation. De forudsætninger findes ikke her, og derfor mener jeg, at man gør lidt vold på historien, hvis man vil gå fra det nuværende princip, som jeg mener er det konføderative, til det føderative.

Jeg tror heller ikke, at de forskellige europæiske lande ønsker at opgive deres egen udenrigspolitik, ønsker at opgive deres egen forsvarspolitik. Selvfølgelig kan man koordinere udenrigspolitikken, selvfølgelig kan man blive bedre til at koordinere udenrigspolitikken, men her står vi for mig at se ved noget principielt: ønsker man konføderation eller føderation, og dér mener jeg memorandummet er klart, og vi er enige i den klare tale, vi møder i memorandummet.

Det tredje, jeg vil tage frem, er EF og omverdenen. Jeg synes, det er rigtigt, at den åbne linje understreges. EF har en vældig forpligtelse, men også nogle muligheder i opbygningen af demokratier i Østeuropa. Der må vi leve op til forpligtelsen og være et åbent EF, så ikke alene EFTA-lande, men også de nye demokratier i Østeuropa kan blive medlemmer. Jo flere vi får med, jo større synes jeg også forpligtelsen bliver til, at EF er åbent over for den tredje verden, så vi ikke får et rigt Europa, der prøver på at blive stadig rigere på den tredje verdens bekostning.

Nye politikker skal inddrages, og det kan jeg godt se et perspektiv i, men her synes jeg vi igen skal passe på, at vi ikke opbygger et voldsomt bureaukrati. Både for kulturpolitikken og socialpolitikken opgaver er det vigtigt, at vi fra starten sætter grænser. Der er visse områder, hvor det er hensigtsmæssigt, men der er også en lang række opgaver, som man akkurat lige så godt kan løse nationalt og med et noget mere uforpligtende samarbejdsmonster. Disse grænser må sættes, og det mener jeg vi skal gøre under drøftelserne i regeringskonferencerne.